

K E V I N
K V A N

BOGATSTVO
NA KINESKI
NAČIN

Prevela
Dijana Radinović

 Laguna

Naslov originala

Kevin Kwan

CHINA RICH GIRLFRIEND

Copyright © 2015 by Kevin Kwan

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Mojoj braći i rođacima

Ko je ko

Nikolas Jang – profesor istorije na Njujorškom univerzitetu i jedan od najbogatijih naslednika u Aziji. Naivno je poveo devojkicu u Singapur na venčanje svog najboljeg druga ne sluteći da će joj time zagorčati život. Sad žive zajedno na Menhetnu, protivno želji njegove majke i babe.

Rejčel Ču – Kineskinja rođena u Americi (ABC) i profesor ekonomije kojoj sad, zbog veze s Nikolasom, zavidi svaka udatičica u Singapuru.

Elinor Jang – Nikolasova majka, koja bi sve mame aždaje mogla da pojede za doručak. Živi u Sidneju i Singapuru.

Šang Su Ji – Nikolasova dominantna baba, glava klanova Šang i Jang, koja živi na svom raskošnom imanju Tajersol park u Singapuru. Neće da oprostí Nikolasu što je odbio da se povinuje njenoj želji kojom devojkicom da se oženi.

Astrid Ljang – Nikolasova zanosno lepa i besprekorno elegantna sestra od tetke. Dvostruka naslednica od aristokratske

loze, kojoj sledi nasledstvo i sa očeve i sa majčine strane. Živi u Singapuru sa mužem Majklom Tiom, tehnološkim titanom, i sinom Kasijanom.

Edison Čeng – Nikolasov i Astridin brat od tetke, koji živi u Hongkongu. Jeziv snob i osoba koju ni rođena majka ne može da voli, Edi radi u privatnom bankarskom sektoru, mada više vremena provodi na probama kod svog krojača, koji mu šije odela po meri.

Oliver Čen – Istoričar umetnosti i stručnjak za antikvitete, a zapravo najbolji poznavalac tračeva o svim najvažnijim azijskim porodicama. Naravno, i on je Nikolasov rođak.

Kiti Pong – Bivša hongkonška glumica iz sapunskih serija koja je raskinula veridbu sa Alisterom Čengom i pobešla u Las Vegas da se uda za Bernarda Taja, raspusnog plejboja i sina tajkuna *datoa* Taj To Luija.

Čarli Vu – Prva ljubav Astrid Ljang i njen bivši verenik, IT milijarder nastanjen u Hongkongu.

Go Pejk Lin – Najbolja drugarica Rejčel Ču, s kojom se upoznala na fakultetu. Čerka vrlo imućnog građevinskog preduzimača koja ni sanjala nije da postoje porodice daleko bogatije od njene.

LONDON, 8. SEPTEMBAR 2012,
9.00 po griničkom vremenu

Rano jutros, između četiri i pola pet, crveni ferari 458 uleteo je kroz izlog u butik Džimi Ču u Ulici Sloun. Svedoka udesa nije bilo. Londonska policija izveštava da su dva putnika prevezena u Bolnicu Svete Marije u Paddingtonu i da su zadobila teške povrede, ali da nisu životno ugrožena. Ime vozača nije saopšteno, a istraga je u toku.

– SARA LIR, London kronikl

Prolog

Međunarodni aerodrom u Pekingu

9. SEPTEMBAR 2012, 19.45

– Čekajte – ja sam u prvoj klasi. Vodite me u prvu klasu – prezrivo je kazao Edison Čeng stjuardu koji ga je dopratio do njegovog sedišta.

– Ovo jeste prva klasa, gospodine Čeng – obavestio ga je čovek u besprekornoj teget uniformi.

– Ali gde su kabine? – upitao je Edi, potpuno zbunjen.

– Gospodine Čeng, *Britiš ervež* nema nažalost privatne kabine u prvoj klasi.¹ No dozvolite mi da vam pokažem neke od posebnih odlika vašeg sedišta...

– Ne, ne, u redu je. – Edi je bacio aktentašnu od nojeve kože na sedišta kao neki nadureni školarac. *Jebem ti sve – kakve sve žrtve moram da podnosim za banku!* Edison Čeng, razmaženi „princ privatnih bankara“ – čuven u hongkonškim novinama po svom bonvivanskom životu, kicoškom oblačenju, elegantnoj

¹ Na žalost po Edija, samo *Emirati*, *Etihad ervež* i *Singapur erlajn* imaju privatne kabine u svojim avionima tipa erbas A380. *Emirati* imaju čak i dve spa kabine sa raskošnim tuševima za putnike prve klase. (Ljubitelji seksa pod oblacima, obratite pažnju.) [Prim. aut.]

ženi (Fioni), fotogeničnoj deci i vrhunskom poreklu (majka mu je Aleksandra Jang, od Jangovih iz Singapura) – nije bio naviknut na takve neprijatnosti. Pre pet sati prekinuli su ga usred ručka u Hongkonškom klubu, hitno prebacili lirdžetom firme u Peking i strpali u ovaj avion što je leteo za London. Godinama nije bio izložen takvom poniženju da leti *putničkim* avionom, ali gospođa Bao je bila u tom prokletom avionu, a morali su da joj izađu u susret.

Ali gde je bila gospođa Bao? Edi je očekivao da će je videti na nekom sedištu u blizini, no šef posade ga je obavestio da u kabini nema osobe sa takvim imenom.

– Ne, ne, sigurno je ovde. Možete li da proverite u spisku putnika ili negde već? – pitao je Edi.

Posle nekoliko minuta Edija su povelu do sedišta E u 37. redu – u ekonomskoj klasi – gde je jedna sitna žena u beloj rolci od dlake vikunje i sivim flanelskim pantalonama sedela stisnuta između dva putnika.

– Gospođa Bao? Bao Šaojen? – upitao je Edi na mandarinskom.

Žena je podigla glavu i slabašno se nasmešila. – Jeste li vi gospodin Čeng?

– Jesam. Drago mi je što se upoznajemo, samo mi je žao što je to pod ovakvim okolnostima. – Edi se nasmešio odahnuvši. Poslednjih osam godina vodio je ofšor račune porodice Bao, no oni su bili vrlo tajanstven svet i do danas nikog od njih nije upoznao. Iako je sad delovala prilično umorno, gospođa Bao je bila mnogo lepša nego što je pretpostavljao. Imala je kožu boje alabastera, krupne mačkaste oči, zift-crnu kosu i visoke jagodice, koje su još više došle do izražaja zbog njene frizure – čvrstog i niskog konjskog repa – i uopšte nije izgledala kao žena koja ima sina na postdiplomskim studijama.

– Zašto sedite tu? Da nije došlo do neke greške? – upitao ju je Edi usplahireno.

– Ne, uvek letim ekonomskom klasom – odgovorila je gospođa Bao.

Edi nije mogao da sakrije iznenađenje. Muž gospođe Bao, Bao Gaoljang, bio je jedan od najviših političara u Peking, a povrh toga je nasledio jednu od najvećih farmaceutskih kompanija u Kini. Baovi nisu bili samo njegovi stalni klijenti; bili su jedni od njegovih najbogatijih klijenata.

– Samo moj sin leti prvom klasom – objasnila je Bao Šaojen videvši Edijev izraz lica. – Karlton može da jede onu skupu zapadnjačku hranu, a pošto je student i pod velikim pritiskom, mora da se odmara kad god može. Ali meni to prosto nije vredno tog novca. Ja ionako nikad ne jedem u avionu niti mogu da spavam na ovim dugim letovima.

Edi se jedva suzdržao da ne prevrne očima. *Tipični Kinezi iz maticе!*² Svaku paru daju na svog malog cara i čutke pate. I gle gde ih je to dovelo. Dvadesettrogodišnji Karlton Bao trebalo je da bude na Kembridžu i radi na svom magistarskom radu, a on je prethodno večer proveo izigravajući princa Harija – nabio je račun od trideset osam hiljada funti u pet-šest londonskih noćnih klubova, skršio ganc nov ferari, uništio javnu imovinu i umalo poginuo. I to nije bilo ono najgore. Ediju je izričito rečeno da to najgore ne sme da pominje Bao Šaojen.

Edi se našao u problemu. Hitno je morao da pretrese planove sa gospođom Bao, ali radije bi otišao na kolonoskopiju nego narednih jedanaest sati proveo zlopateći se ovde. Bože dragi, šta ako ga neko prepozna? Slika Edisona Čenga kako zguran sedi u ekonomskoj klasi pronela bi se brzinom svetlosti. Ipak, nerado je morao da prizna da bi nedolično bilo da jedan od najvažnijih klijenata njegove banke ostane ovde, a da se on baškari u prvoj klasi i pijucka konjak star dvadeset godina izvaljen u naslonjači. Odmerio je putnike pored gospođe Bao – s jedne strane je sedeo klinac s jež frizuricom koji se skljkao na sedištu opasno blizu njoj, a s druge žena koja je sekla nokte u kesu za povraćanje – i dosetio se rešenja.

² Pojam „matica“ odnosi se na Kinu bez Hongkonga i Tajvana. (Prim. prev.)

Spustio je glas i kazao: – Gospođo Bao, ja bih vam se naravno rado pridružio ovde, ali kako moramo da razgovaramo o *krajnje poverljivim* stvarima, da li biste mi dozvolili da udesim da vas prebace u prvu klasu? Siguran sam da bi banka insistirala na tome – o našem trošku, razume se – a tamo ćemo imati više *privatnosti*.

– Pa, ako banka insistira, što da ne – odgovorila je Bao Šaojen kolebljivo.

Kad je avion poleteo i pošto su poslužili aperitiv, a njih dvoje se udobno smestili u raskošna sedišta jedno spram drugog, Edi je smesta prešao na stvar i obavestio klijentkinju o svemu.

– Gospođo Bao, stupio sam u kontakt sa Londonom pre nego što smo se ukrkali u avion. Vaš sin je u stabilnom stanju. Operacija slezine, koja mu je pukla, uspešno je izvedena i sad ga preuzima ortopedski tim.

– O, hvala svim bogovima! – Bao Šaojen je odahnula i po prvi put se zavalila u sedište.

– Već smo pozvali najvećeg stručnjaka za rekonstruktivnu hirurgiju u Londonu – doktora Pitera Ešlija – i on će biti u operacionoj sali sa ortopedskim timom koji će operisati vašeg sina.

– Siroti moj dečko – kazala je Bao Šaojen, a suze su joj navrle na oči.

– Vaš sin je imao mnogo sreće.

– A ona Britanka?

– Devojka je još u operacionoj sali. Ali verujem da će se izvući – kazao je Edi sa osmehom punim optimizma.

Nepunih trideset minuta ranije Edi je sedeo u drugom avionu u privatnom hangaru na Pekinškom međunarodnom aerodromu i slušao mučne detalje na hitnom sastanku sa gospodinom Tinom, sedokosim načelnikom bezbednosne službe porodice Bao, i Najdželom Tomlinsonom, direktorom azijskog ogranka njegove banke. Njih su dvojica ušla u lirdžet čim je sleteo u Peking, pa su se svi okupili oko Najdželovog laptopa dok im je

saradnik iz Londona putem obezbeđene video-veze saopštavao najnovije vesti.

– Karlton je izašao iz operacione sale. Povređen je i ugruvan, no pošto je sedeo na vozačkom sedištu i imao vazdušni jastuk i ostalo, zapravo je zadobio najmanje povreda. Ali mala Engleskinja je u kritičnom stanju – još je u komi, otvorili su joj lobanju i otok na mozgu malo joj je spao, ali zasad ništa više od toga ne mogu da urade.

– A šta je sa onom drugom devojkom? – upitao je gospodin Tin čkiljeći u prozorče na ekranu.

– Rečeno nam je da je poginula na licu mesta.

Najdžel je uzdahnuo. – A bila je Kineskinja?

– Verujemo da jeste, gospodine.

Edi je zavrteo glavom. – Kakvo sranje, jebote! Moramo smesta da pronađemo njene najbliže srodnike, pre nego što vlasti stupe s njima u kontakt.

– Kako uopšte troje ljudi stane u ferari? – upitao je Najdžel.

Gospodin Tin je nervozno vrteo telefon po lakiranom stoliću od orahovine. – Karltonov otac je sa premijerom Kine otišao u državnu posetu Kanadi i ništa ga ne sme omesti. Imam naređenja od gospođe Bao da do njegovih ušiju nikada ne sme da dopre ni pomen od nekog skandala. On ne sme da sazna za mrtvu devojkicu. Je li to jasno? Previše je toga na kocki – s obzirom na njegov politički položaj – a sad je posebno osetljiv trenutak jer se bira novo rukovodstvo partije, što se dešava jednom u deset godina.

– Naravno, naravno – uverio ga je Najdžel. – Reći ćemo da mu je belkinja bila devojkica. Što se oca tiče, u kolima je bila samo jedna devojkica.

– A zašto gospodin Bao uopšte mora da zna za belkinju? Ne brinite, gospodine Tin. Izlazio sam na kraj i sa mnogo gorim situacijama sa decom šeika – razmetljivo je rekao Edi.

Najdžel ga je prostrelio pogledom opomenuvši ga. Banka se dičila svojom apsolutnom diskrecijom, a njihov saradnik sad brblja o drugim klijentima.

– U Londonu imamo specijalan tim koji lično ja predvodim, i uveravam vas da ću učiniti sve da rešimo ovu situaciju – rekao je Najdžel, pa se obratio Ediju: – Šta misliš, koliko će nam novca trebati da učutkamo medije?

Edi je duboko udahnuo i pokušavao na brzinu da izračuna. – Nisu tu samo mediji. Tu su i policajci, ekipa hitne pomoći, bolničko osoblje, porodice. Ima čitava gomila ljudi koje treba učutkati. Rekao bih deset miliona funti za početak.

– Dobro, čim sletiš u London, moraš da odvedeš gospođu Bao pravo u našu kancelariju. Mora najpre da potpiše nalog za isplatu pre nego što je odvedeš u bolnicu da vidi sina. Pitam se samo šta da kažemo ako nas gospodin Bao bude pitao zašto nam je trebalo toliko novca – naglas je razmišljao Najdžel.

– Recite da su devojci bili potrebni novi organi – predložio je gospodin Tin.

– A možemo da kažemo i da smo morali da isplatimo butik – dodao je Edi. – One *Džimi Ču* cipele jezivo su skupe, znate.

HAJD PARK 2

LONDON, 10. SEPTEMBAR 2012.

Elinor Jang je pijuckala jutarnji čaj i smišljala neku bezazlenu laž. Došla je na odmor u London sa tri svoje najbliže prijateljice – sa Lorenom Lim, Nejdin Šo i Dejzi Fu – i pošto je dva dana neprestano bila s njima, očajnički joj je bilo potrebno da nekoliko sati provede sama. Ovo putovanje je svima trima bilo preko potrebno – Lorena se oporavljala od alergije na botoks, Dejzi se ponovo posvađala sa snahom oko izbora obdaništa za njene unuke, a Elinor je bila u depresiji što sa sinom Nikijem nije razgovarala više od dve godine. A Nejdin – pa, Nejdin je bila užasnuta stanjem ganc novog stana njene ćerke.

– *Alamaaaaaaak!* Pedeset miliona dolara, a ne mogu ni vodu da povučem! – zakreštala je Nejdin kad je ušla u sobu za doručak.

– Šta pa očekuješ kad je sve haj-tek? – Lorena se nasmejala.
– Je li ti ve-ce šolja makar pomogla da *suej ka-černg*?³

– Ne, *la!* Mahala sam i mahala ispred svih onih glupih senzora i ništa se nije desilo! – Nejdin je poraženo klonula na ultramodernu stolicu koja kao da je bila napravljena od umršene hrpe baršunastog užeta.

– Ne bih da kritikujem, ali mislim da je stan tvoje ćerke ne samo grozno moderan već i grozno preskup – prokomentarisala je Dejzi dok je jela tost sa duvan-čvarcima.

– *Aj-aj*, ona plaća ime i lokaciju i ništa više – kazala je Elinor prezrivo frknuvši. – Ja bih lično izabrala stan koji ima lep pogled na Hajd park, a ne na *Harvi Nikols*.

– Znete moju Frančesku, *la!* Baš nju briga za park – ona hoće da zaspi gledajući u svoju omiljenu robnu kuću! Hvala bogu što se konačno udala za nekog ko može da plaća njene račune – sa uzdahom je rekla Nejdin.

Dame su se učutale. Nejdin nije bilo lako otkako joj se pre šest godina svekar ser Ronald Šo probudio iz kome i zavrnuo slavinu. Porodica je dotle nemilice trošila. Nejdinina rasipna ćerka Frančeska (koju je *Singapurski Trač* svojevremeno svrstao među pedeset najbolje odevenih žena) nije dobro podnela kad joj uveden budžet za odeću, pa je zaključila da će najbolje rešenje biti da se bestidno upusti u vezu sa Roderikom Lijangom (od Lijangovih što drže *Finansijsku grupu Lijang*), koji se tek venčao sa Loren Li. Singapurski džet-set se skandalizovao, a Lorenina baba, zastrašujuća gospođa Li Jong Den, osvetila se tako što se postarala da Šoovima i Lijangovima zatvori vrata kod svih starih porodica u jugoistočnoj Aziji. Na kraju je teško ponižen Roderik odlučio da se na kolenima vrati svojoj ženi umesto da pobegne sa Frančeskom.

³ „Operesh dupe“, na hokjenskom. [Prim. aut.]

Pošto su je prognali iz društva, Frančeska je pobjegla za Englesku i ubrzo je stala na noge udavši se za „nekog iranskog Jevrejina teškog pola milijarde dolara“.⁴ Nakon što se preselila u bezobrazno skup stan u stambenoj zgradi Hajd park 2 u vlasništvu katarske kraljevske porodice, konačno je ponovo počela da govori s majkom. Prirodno, dame su tako dobile izgovor da posete novopečeni bračni par, a htele su, naravno, samo da vide taj apartman o kome se toliko pisalo i, što je još važnije, da imaju gde besplatno da borave.⁵

Dok su se žene dogovarale gde će tog dana u šoping, Elinor je izrekla svoju bezazlenu laž. – Ne mogu s vama u šoping. Idem sa onim doooooosadnim Šangovima na doručak. Moram s njima bar jednom da se vidim dok sam ovde ili će se užasno uvrediti.

– Nije trebalo da im javiš da dolaziš – prekora ju je Dejzi.

– *Alamak*, znaš da će Kasandra Šang saznati pre ili kasnije! Ona kao da ima neki specijalni radar, i ako bi saznala da sam u Engleskoj, a nisam došla da se pozdravim s njenim roditeljima, prebacivala bi mi to doveka. Šta ću, *la*? To ti je prokletstvo kad se udaš u Jangove – rekla je Elinor tobož žaleći slučaj. A u stvarnosti, iako je više od tri decenije bila udata za Filipa Janga, njegovi rođaci – „carski Šangovi“ kako su ih svi zvali – nikada prema njoj nisu bili ljubazni. Da je Filip došao sa njom, oni bi ih svakako pozvali na svoje raskošno imanje u Sariju, ali kad god bi Elinor sama došla u Englesku, Šangovi su ćutali kao zaliveni.

Naravno, Elinor je odavno prestala da se trudi da se uklopi u snobovski i zatvoreni klan svog muža, ali jedini način da se ratosilja svojih prijateljica bio je da ih slaže da ide da se vidi sa Šangovima. Da je rekla da ide da se vidi sa bilo kim drugim,

⁴ Kako kaže Kasandra Šang iliti „Radio Azija“. [Prim. aut.]

⁵ Žene Elinorinog porekla radije bi spavale po šest njih u istoj sobi ili na podu nekoga koga tek iz viđenja znaju nego davale pare na hotel. To su iste one žene koje će na odmoru i ne trepnuvši dati devedeset hiljada dolara na neku „džidžu“ s biserima iz Južnog mora. [Prim. aut.]

njene kaj po⁶ drugarice bi sigurno htele da pođu s njom, ali već sam pomen Šangovih toliko ih je užasavao da bi prestale da je zapitkuju.

Dame su odlučile da prepodne provedu isprobavajući besplatne gurmanske delikatese u čuvenom baru u *Harodsu*, a Elinor je – diskretno obučena u šik *Akris* drap kostim i tamnozeleni *Maks Mara* široki kaput, i sa naočarima za sunce *Katler i Gros* sa zlatnim ramom, koje su joj bile zaštitni znak – izašla iz raskošne zgrade na Najtsbridžu i peške otišla do hotela *Berkli*, gde ju je čekao srebrni jaguar XJL parkiran ispred niza savršeno okruglih topijara. I dalje u strahu da su je prijateljice možda pratile, Elinor se najpre brzo osvrnula oko sebe, pa tek onda ušla u kola, koja su se potom odvezla.

U Ulici Konot na Mejferu Elinor je izašla iz kola i našla se pred jednom u nizu lepih gradskih kuća. Fasada zgrade u džordžijanskom stilu od crveno-bele opeke ničim nije nagoveštavala šta se krije iza sjajnih crnih vrata. Elinor je pozvonila na interfon, a neki glas istog časa je rekao: „Izvolite?“

– Ja sam Elinor Jang. Imam zakazan sastanak u deset – rekla je na engleskom koji je odjednom poprimio britanski naglasak. I pre nego što je dovršila rečenicu, nekoliko brava je škljocnulo i zastrašujuće krupan čovek u odelu na sitne pruge otvorio je vrata. Elinor je ušla u svetlo i blistavo predvorje gde je jedna atraktivna mlada žena sedela za koblatnoplavim *Mezon Žansen* radnim stolom. Žena joj se ljupko nasmešila i rekla: – Dobro jutro, gospođo Jang. Za koji trenutak će vas odvesti – upravo smo vas najavili.

Elinor je klimnula glavom. Dobro je znala proceduru. Ceo zid u dnu predvorja činila su staklena vrata u čeličnom ramu što su vodila u privatnu baštu i Elinor je već videla jednog ćelavog čoveka u crnom odelu kako ide preko dvorišta ka njoj. Vrtar u odelu na sitne pruge blago ju je pogurao ka ćelavom

⁶ Radoznao, koji svuda gura nos, na hokjenskom. [Prim. aut.]

čoveku rekavši samo: – Gospođa Jang kod gospodina D’Aboa. – Elinor je uočila da obojica nose jedva primetne slušalice u uhu. Čelavi tip ju je poveo stazom što se pružala po sredini dvorišta, natkrivenom staklenom nadstrešnicom i opasanom lepo potkresanim grmljem, i odveo u susednu zgradu, ultramoderan bunker sav u crnom titanijumu i zatamnjanim staklima.

– Gospođa Jang kod gospodina D’Aboa – ponovio je čovek u mikrofon, na šta su se druga sigurnosna vrata glatko otvorila uz škljocaj. Nakon kratke vožnje liftom Elinor je prvi put tog jutra odahnula kad je konačno kročila u raskošno uređen prijemni salon *Grupe Lihtenburg*, jedne od najekskluzivnijih privatnih banaka na svetu.

Poput mnogih ultrabogatih Azijaca, i Elinor je imala račune u raznim finansijskim ustanovama. Njeni roditelji su izgubili ogroman deo svog prvobitnog bogatstva kad su, za vreme japanske okupacije tokom Drugog svetskog rata, odvedeni u koncentracioni logor u Endauu, i stoga su decu od malih nogu učili da nikad ne stavljaju sve na jednu kartu niti drže sav novac na istom mestu. Elinor je uvek imala taj nauk na umu dok je narednih nekoliko godina gomilala svoje bogatstvo. Nije bilo važno što je njen rodni grad Singapur postao jedno od najbezbednijih finansijskih središta na svetu. Elinor je, poput većine svojih prijatelja, i dalje držala novac po raznim bankama širom sveta, bezbednim mestima koja su preferirala da ostanu anonimna.

Račun u *Grupi Lihtenburg* bio je, međutim, njen krunski dragulj. Ta je banka upravljala najvećim delom njenog novca, a Piter D’Abo, njen privatni bankar, konstantno joj je davao najveće kamate. Najmanje jednom godišnje Elinor bi smislila neki izgovor da ode u London, gde je u slast pregledala svoj portfelj sa Piterom. (A nije škodilo ni to što je Piter podsećao na njenog omiljenog glumca Ričarda Čemberlena – iz vremena dok je igrao u seriji *Ptice umiru pevajući* – pa je Elinor vrlo često sedela spram Pitera za stolom od makasarske

abonosovine visokog sjaja i zamišljala ga u sveštencičkoj odori dok joj je on objašnjavao neki genijalni nov projekat u koji je uložio njen novac.)

Dok je čekala u prijemnom salonu, Elinor se još jednom pogledala u ogledalcetu svoje *Džim Tomson* kutijice za karmín obložene svilom. Divila se buketu u velikoj staklenoj vazi, ljubičastim kalama čije su svetlozelene stabljike bile čvrsto upletene u spiralu, i razmišljala o tome koliko britanskih funti da podigne s računa ovog puta. Singapurski dolar je ove nedelje bio u padu, pa je trenutno bolje da više troši funte. Juče je Dejzi platila ručak, a Lorena večeru, pa je danas na nju bio red da časti. Njih su se tri dogovorile da na ovom putovanju naizmenično snose sve troškove, s obzirom na to da je sirota Nejdin u stisci s parama.

Srebrom optočena dvokrilna vrata polako su se otvorila i Elinor je nestrpljivo ustala. No umesto Pitera D'Aboa na njima se pojavila jedna Kineskinja u pratnji Edija Čenga.

– Bože dragi, teta El! Otkud ti ovde? – bubnuo je Edi pre nego što je stigao da se zaustavi.

Elinor je naravno znala da sestrić njenog muža radi za *Grupu Lihtenburg*, ali Edi je bio na čelu hongkonškog ogranka, te joj nikad nije palo na pamet da će ga ovde sresti. Upravo je iz tog razloga otvorila račun u londonskom ogranku kako *nikada* ne bi naišla na nekoga koga poznaje. Elinor se zajapurila i promucala: – Oh... Oh, zdravo. Došla sam kod prijatelja na doručak. – *Aj-aj, uhvaćena sam!*

– Ah, da, na doručak – odvratio je Edi, uvidevši neprijatnost situacije. *Pa naravno da lukava kučka ima račun kod nas!*

– Stigla sam pre dva dana. Ovde sam sa Nejdin Šo. Znaš, došle smo u posetu Frančeski. – *Sad će cela prokleta familija znati da imam novac položen u Engleskoj.*

– A da, Frančeska Šo. Udala se za nekog Arapina kako sam čuo? – upitao je Edi učtivo. *Ama se većito brine da čika Filip nema dovoljno novca za život. Ček' da čuje za OVO!*

– On je Jevrejin iz Irana, vrlo zgodan. Upravo su se uselili u stan u Hajd parku 2 – odgovorila je Elinor. *Hvala bogu što ne može da sazna broj mog računa.*

– *Vah, očito mu dobro ide – kazao je Edi tobož zadivljen. Bože, moraću da ispitam Pitera D’Aboa za njen račun, mada mi taj užtogljenko nikad ništa ne govori.*

– Pretpostavljam da mu dobro ide – i on je bankar kao i ti – na to će Elinor. Zapalo joj je za oko da ona Kineskinja jedva čeka da ode i zapitala se ko je ona. Za jednu Kineskinju iz matice bila je obučena elegantno i sa ukusom. Sigurno mu je to neka važna klijentkinja. Edi je, naravno, postupao kako treba i *nije* ih upoznao. *Šta li njih dvoje rade u Londonu?*

– Pa, želim ti prijatan *doručak* – kazao je Edi smejujući se i otišao sa damom.

Kasnije u toku dana, nakon što je odveo Bao Šaojen na odeljenje intenzivne nege u Bolnici Svete Marije u Paddingtonu da vidi Karltona, Edi ju je izveo na večeru u *Mandarinsku kuhinju* na Kvinsveju, pomislivši da će je možda rezanci s jastogom⁷ oraspoložiti, ali žene očito nemaju apetit kad neprestano plaču. Šaojen uopšte nije bila pripremljena za ono što će videti. Glava njenog sina otekla je do veličine lubenice, a iz njega su odasvud virile cevčice – iz nosa, iz usta, iz vrata. Obe su mu noge bile slomljene, na rukama je imao opekotine drugog stepena, a delovi tela koji nisu bili uvijeni zavojima izgledali su skroz slomljeno i zgnječeno, nalik plastičnoj flaši koju je neko zgazio.

⁷ Bez obzira na to što restoran iz neobjašnjivog razloga podseća na grčku tavernu iz osamdesetih sa lučnim svodom okrećenim u belo, ljubitelji azijske kuhinje doleteće u London samo da bi uživali u čuvenom jelu *Mandarinske kuhinje* pošto se nigde drugo na svetu ne mogu dobiti ručno razvlačeni kineski rezanci kuvani u opojnom sosu od mladog luka i đumbira i posluženi uz ogromne jastoge tog dana ulovljene u Škotskom moru. [Prim. aut.]

Bao Šaojen je htela da ostane uz sina, ali joj doktori nisu to dozvolili. Vreme posete je završeno. Niko joj nije kazao da joj je sin u tako lošem stanju. Zašto joj niko ništa nije rekao? Zašto joj gospodin Tin nije nešto rekao? I gde joj je muž? Bila je ljuta na njega. Bila je besna što mora sama sa ovim da se nosi dok njen muž preseca trake i rukuje se s Kanadanima.

Edi se nelagodno meškoljio na stolici dok je Šaojen neobuzdano plakala pred njim. Što se pobogu ne pribere? Karlton je *preživeo!* Nekoliko tura plastičnih operacija i biće kao nov. Možda još i bolji nego pre. Kad Piter Ešli, Mikelandelo iz Ulice Harli, izvede svoju magiju, njen sin će verovatno izgledati kao kineska verzija Rajana Goslinga. Pre nego što je stigao u London, Edi je pretpostavljao da će ovu situaciju srediti za dan ili dva i da će imati vremena da svrati do Džoa Morgana⁸ da mu uzme meru za novo prolećno odelo i poruči možda još koji par cipela rađenih po meri kod *Kleverlija*. Ali vest je već procurila. Neko je dojavio azijskoj štampi i novinari su počeli da njuškaju na sve strane. Morao je da se nađe sa svojim čovekom iz Skotlanda. Morao je da stupi u kontakt sa svojim ljudima iz Flit strita.⁹ Pretela je opasnost da će sve izaći na videlo i nije imao kad da se bavi histeričnim majkama.

Baš kad je pomislio da stvari ne mogu biti gore, krajičkom oka ugledao je poznatu priliku. Bila je to ponovo prokleta teta El, koja je ušla u restoran za ženom magnata K. T. Fua, onom kako se beše zove iz porodice što drži *Orijentalne dragulje* i onom prostakušom Nejdin Šo. *Jebem ti sve, zašto svi Kinezi koji dođu u London moraju da jedu u ista tri restorana?*¹⁰ Samo mu

⁸ Čuvena krojačka radnja „Čitlborou i Morgan“ na Savil rouu. (Prim. prev.)

⁹ Naziv za britansku štampu, po ulici u kojoj su nekad bile redakcije mnogih britanskih novina. (Prim. prev.)

¹⁰ To sveto trojstvo čine *For sizons* za pečenu patku, *Mandarinska kuhinja* za pomenute rezance s jastogom i *Royal Čajna* za dim sum. [Prim. aut.]

je još to trebalo, da najveće azijske torokuše vide Bao Šaojen kako roni suze na javnom mestu. No, kad malo bolje razmisli, to možda i nije loše. Posle jutrošnjeg susreta u banci Edi je znao da ima Elinor u šaci. Može da je natera da uradi gotovo sve šta od nje traži. A sad mu je bio potreban neko od poverenja kome može da prepusti Bao Šaojen dok on zataška stvar. Ako gospođu Bao vide na raskošnoj večeri u Londonu sa damama iz najvišeg sloja azijskog društva, to bi joj zapravo išlo u korist i skinulo im s vrata nezajažljive novinare.

Edi je ustao i odšetao do okruglog stola na sredini sale za obedovanje. Elinor ga je prva opazila kako im prilazi i iznervirano stegla vilicu. Naravno da će Edi Čeng ovde doći! Tom bi idiotu bolje bilo da ćuti. Zucne li da me je jutros video, tužiću se s *Grupom Lihtenburg* do smrti!

– Teta El, jesi li to ti?

– O bože dragi, Edi! Otkud ti u Londonu? – ciknula je Elinor sa krajnjim iznenađenjem na licu.

Edi se široko osmehnuo i sagnuo se da je cokne u obraz. *Bože, dajte joj Oskara!* – Došao sam poslom. Kakvo divno iznenađenje da se baš ovde sretnemo!

Elinor je odahnula. *Hvala bogu pravi se kao da ništa nije bilo.* – Dame, znate mog rođaka iz Hongkonga? Majka mu je Filipova sestra Aliks, a otac svetski poznat kardiohirurg Mal-kolm Čeng.

– Naravno, naravno. Baš je svet mali, *la!* – uzbuđeno su procvrkutale žene.

– Kako ti je draga majka? – upitala je Nejdin sa zanimanjem iako nikad u životu nije upoznala Aleksandru Čeng.

– Dobro je, dobro je. Trenutno je u Bangkoku, u poseti tetki Ket.

– Da, da, tvojoj tetki što živi u Tajlandu – na to je kazala Nejdin s prizvukom divljenja u glasu pošto je znala da se Ketrin Jang udala za tajlandskog princa.

Elinor se jedva obuzdala da ne prevrne očima. Ovaj Edi ne propušta priliku da se razmeće imenima.

Edi se prebacio na mandarinski i rekao: – Moje dame, dozvolite da vam predstavim gospođu Bao Šaojen.

Žene su učtivo klimnule glavom pridošlici. Nejdin je odmah zapazila da žena nosi *Loro Pjana* džemper od kašmira, usku suknju divnog kroja od *Selin*, udobne *Rober Kleržeri* salonke s nižom potpeticom i lepu lakovanu tašnicu čiju marku nije prepoznala. Presuda: *Dosadno, ali neočekivano ukusno za jednu Kineskinju iz matice.*

Lorena je posvetila pažnju njenom dijamantskom prstenu. Kamen je imao između osam i osam i po karata, D boje, čistoće VVS1 ili VVS2, brušen kao brilijant, između dva trouglasta žuta dijamanta od po tri karata u prstenu od platine. Samo Ronald Ejbram u Hongkongu ima takvu izradu. Presuda: *Nije previše vulgarno, no imala bi bolji kamen da ga je kupila u Orijentalnim draguljima.*

Dejzi, koju ni najmanje nije bilo briga kako neko izgleda, već ju je mnogo više zanimalo poreklo, upitala je na mandarinskom: – Bao? Da niste slučajno u srodstvu sa Baovima iz Nandinga?

– Jesam, moj muž je Bao Gaoljang – odgovorila je gospođa Bao sa osmehom. *Konačno neko ko pristojno govori mandarinski! I neko ko zna ko smo.*

– Aj-aj, baš je svet mali! Upoznala sam vašeg muža kad je prošli put bio u Singapuru sa kineskom delegacijom! Dame, Bao Gaoljang je nekadašnji guverner pokrajine Đangsu. Dođite, dođite, pridružite nam se oboje! Upravo se spremamo da poručimo večeru! – ljubazno ih je pozvala Dejzi.

Edi se sav ozario. – Baš lepo od vas! Zapravo, prijalo bi nam društvo. Vidite, gospođa Bao prolazi kroz težak period. Sin joj je prekjuche povređen u saobraćajnoj nesreći u Londonu...

– O bože! – povikala je Nejdin.

Edi je nastavio: – Ja nažalost ne mogu da ostanem pošto moram da se postaram za neke hitne stvari za porodicu Bao,

ali sam uveren da bi gospođa Bao uživala u vašem društvu. Ne poznaje London i ne snalazi se baš najbolje.

– Ne brini, dobro ćemo se starati o njoj! – velikodušno se ponudila Lorena.

– Uh, sad mi je lakše! Nego, teta El, možeš li da mi pokažeš gde ću najlakše uhvatiti taksi?

– Naravno – rekla je Elinor, pa ispratila Edija iz restorana.

Dok su dame tešile Bao Šaojen, Edi je stajao ispred restorana i uputio Elinor u priču. – Znam da ti tražim veliku uslugu. Mogu li da računam na tebe da ćeš neko vreme zabavljati gospođu Bao i skrenuti joj misli? I što je još važnije, mogu li da računam na tvoju apsolutnu diskreciju? Moram da budem siguran da tvoje prijateljice nikada neće pričati s novinarima o gospođi Bao, naročito ne sa azijskom štampom. Biću ti dužnik.

– *Aj-aj*, možeš sto posto da se pouzdaš u mene. Moje prijateljice nikada ne šire priče – tvrdila je Elinor.

Edi je zabrinuto klimnuo glavom odlično znajući da će sve dame brzinom svetlosti poslati poruke u Aziju čim on ode. Oni nesnosni novinari iz žute štampe obavezno će to pomenuti u svojim člancima, no svi će misliti da je Šaojen došla u London samo u šoping i u provod.

– Nego, mogu li ja da se pouzdam u *tvoju* diskreciju? – upitala ga je Elinor pogledavši ga pravo u oči.

– Ne znam o čemu pričaš, teta El – kazao je Edi smeškajući se.

– Pričam o mom jutrošnjem... *doručku*.

– O, ne brini, već sam zaboravio na to. Kad sam ušao u svet privatnog bankarstva, položio sam zavet ćutanja i *ni u snu* ga ne bih prekršio. Mi u *Grupi Lihtenburg* šta drugo možemo da ponudimo sem diskrecije i pouzdanosti?

Elinor se vratila u restoran, a ovaj neobičan splet okolnosti doneo joj je olakšanje. Poravnaće račune sa Filipovim sestrićem. Na stolu je stajao ogroman oval sa džinovskim jastogom

na vrelih rezancima što su se pušili, no niko nije jeo. Sve su dame pogledale u Elinor sa vrlo čudnim izrazom lica. Pomislila je da je to stoga što izgaraju od želje da čuju šta joj je Edi rekao ispred ulaza.

Kad je Elinor sela za sto, Dejzi se vedro nasmejala i rekla: – Gospođa Bao nam je upravo pokazivala slike svog lepog sina na telefonu. Mnogo se brine zbog njegovog lica, a ja sam je uverila da su plastični hirurzi u Londonu među najboljima na svetu.

Dejzi joj je pružila telefon, a Elinor je jedva приметно raširila oči kad je ugledala sliku.

– Je l' da da je lep? – upitala je Dejzi gotovo preterano veselo.

Elinor je podigla pogled i krajnje nonšalantno odgovorila: – O, da, baš je lep!

Do kraja večeri nijedna dama nije više ni reč rekla o sinu gospođe Bao, ali su sve isto mislile. To nikako nije mogla biti slučajnost. Povređeni sin Bao Šaojen izgledao je isto kao žena koja je unela razdor između Elinor i njenog sina Nikolasa.

Da, Karlton Bao je bio slika i prilika Rejčel Ču.

PRVI DEO

**Svi danas tvrde da su milijarderi.
Ali nisi milijarder dok ne trošiš
svoje milijarde.**

– IZREČENO U HONGKONŠKOM DŽOKEJ KLUBU

Prvo poglavlje

Mandarin

HONGKONG, 25. JANUAR 2013.

Početakom 2012. godine brat i sestra su raščičavali tavan u kući svoje pokojne majke u londonskom naselju Hempsted i na dnu starinskog putničkog kovčega pronašli nekakve stare kineske svitke. Sestra je igrom slučaja imala prijateljicu koja je radila u aukcijskoj kući *Kristi*, pa ih je – u četiri najlon kese iz prodavnice – odnela u salon na Old Brompton roudu u nadi da će tamo „baciti pogled na njih i reći nam vrede li išta“.

Kad je glavni stručnjak za kinesko klasično slikarstvo odvio jedan svileni svitak, samo što ga srce nije udarilo. Pred njim je stajala slika tako izvrsne izrade da je smesta pomislio na seriju slika na svili za koje se odavno verovalo da su uništene. Da li je moguće da je to *Palata osamnaest savršenstava*? Za umetničko delo Juan Đanga, nastalo 1693. godine u vreme vladavine dinastije Ćing, verovalo se da je krišom izneto iz Kine 1860, za vreme Drugog opijumskog rata, kad su brojne kraljevske palate poharane, i potom zauvek izgubljeno.

Kad je osoblje aukcijske kuće odvilo sve svitke, ustanovilo je da ih je dvadeset i četiri, svaki dugačak dva metra i u savršeno očuvanom stanju. Kad su ih stavili jedan do drugog,

pružali su se jedanaest metara u dužinu i zauzeli gotovo ceo pod u dve prostorije. Na kraju je glavni stručnjak mogao da potvrdi da je to bez sumnje legendarno delo opisano u svim klasičnim kineskim tekstovima, koje je on tokom cele svoje karijere proučavao.

Palata osamnaest savršenstava je bila raskošni kraljevski letnjikovac iz osmog veka, u planinama severno od današnjeg Sjana. Pričalo se da je to bilo jedno od najraskošnijih kraljevskih zdanja ikad sagrađenih, i toliko veliko da se od jednog do drugog krila išlo na konju. Na ovim drevnim svilenim svicima bili su prikazani prekrasni paviljoni, dvorišta i bašte što su vijugale po snolikim plavo-zelenim planinskim predelima, a žive boje tako su bile očuvane da se činilo kao da se presijavaju i iskre.

Osoblje aukcijske kuće stajalo je nad izvanrednim remek-delom zanemelo od divljenja. Ovaj pronalazak mogao se meriti sa pronalaskom neke davno izgubljene Da Vinčijeve ili Vermerove slike. Kad je direktor međunarodnog odeljenja za azijsku umetnost dojurio kod njih, zavrtelo mu se u glavi, pa je morao da se odmakne nekoliko koraka iz straha da će se srušiti na to delikatno umetničko delo. Boreći se sa suzama, direktor je naposletku rekao: – Pozovite Fransou u Hongkongu. Recite mu da smesti Olivera Čena na prvi let za London.¹¹

Potom je rekao: – Moramo da napravimo veliku turneju sa ovim lepticama. Počecemo sa izložbom u Ženevi, pa u Londonu, pa u Rokfelerovom centru u Njujorku. Pružicemo najvećim svetskim kolekcionarima priliku da ih vide. Tek onda ćemo ih odneti u Hongkong i prodati neposredno pre kineske Nove godine. Dotad će Kinezima izbiti pena na usta od nestrpljenja.

I upravo se iz tog razloga godinu dana kasnije Korina Ko-Tung našla u baru *Kliper* u hotelu *Mandarin* u Hongkongu,

¹¹ Oliver Čen – jedan od najvažnijih zamenika direktora *Kristija* – ima dugogodišnje veze sa mnogim najvećim kolekcionarima na svetu. (A ne škodi ni to što je u srodstvu sa gotovo svim najvažnijim porodicama u Aziji.) [Prim. aut.]

gde je nestrpljivo čekala da stignu Lester i Valeri Liu. Na njenoj raskošno urađenoj vizitkarti pisalo je da je „konsultant za umetnine“, ali za šacicu probranih klijenata ona je bila daleko više od toga. Korina je rođena u jednoj od najstarijih i najuglednijih hongkonških porodica i svoju razgranatu mrežu veza potajno je pretvorila u vrlo unosan posao. Klijentima kao što su bili Lester i Valeri Liu Korina je birala sve – od slika na zidovima do odeće koju su nosili – a sve sa ciljem da im pribavi članstvo u najelitnijim klubovima, da im se imena nađu na pravim spiskovima zvanica i da im se deca upišu u najbolje gradske škole. Ukratko rečeno, Korina je bila specijalni konsultant za ariviste.

Korina je ugledala Liuove dok su se uspinjali kratkim stepeništem do bara na galeriji s pogledom na foaje. Par je izgledao vrlo upečatljivo i čestitala je sebi na tome. Kad ih je upoznala, oboje su bili od glave do pete obučeni u *Pradu*. Tim skorojevićima iz Guangdonga to je bio vrhunac prefinjenosti, ali Korini je to bio odraz neukusa. Zahvaljujući njenoj intervenciji Lester je ušao u *Kliper* elegantno obučen u trodelno odelo iz *Kilgura* sa Savil roua, a Valeri je izgledala vrlo šik u srebrnastoj *Ž. Mandel* bundici od astrahana, sa crnim biserima pristojne veličine i u golubije-sivim *Lanven* antilop čizmicama. Ipak, nešto je odsakalo od njenog izgleda – tašnica je bila pogrešna. Blistava tašna s preliveanim bojama očito je bila napravljena od kože nekog gmizavca na ivici izumiranja, ali Korini je izgledala kao nešto što bi samo ljubavnice nosile. Podsetila je sebe da joj diskretno skrene pažnju na to kad se ukaže zgodna prilika.

Valeri je prišla stolu i počela silno da se izvinjava. – Izvinjavam se što kasnimo. Šofer nas je greškom odvezao u *Lendmark mandarin oriental* umesto ovamo.

– Nikakav problem – ljubazno je odgovorila Korina. Od kašnjenja je dobijala ospice, ali s obzirom na to koliko su Liuovi plaćali njene usluge, nije imala namere da se žali.

– Čudim se da ste hteli ovde da se nađemo. Zar ne mislite da je čajdžinica u *For sizonsu* mnogo lepša? – upitala je Valeri.

– Pa čak i u *Peninsuli* – ubacio se Lester, prezrivo pogledavši četvrtaste lustere iz sedamdesetih što su visili sa svoda foajea.

– U *Peninsuli* ima previše turista, a u *For sizons* odlaze sve pridošlice. *Prave* hongkonške porodice generacijama dolaze na čaj u *Mandarin*. Moja baba leđi Ko-Tung dovodila me je ovamo barem jednom mesečno kad sam bila mala – strpljivo je objasnila Korina, pa dodala: – Takođe, treba da izostavljate ono „orijental“ – mi lokalci ga prosto zovemo *Mandarin*.

– Oh – na to će Valeri, osetivši se prekoreno. Osvrnula se oko sebe, osmotrila nenametljivu hrastovu lamperiju na zidovima i naslonjače u koje utoneš taman koliko treba, pa se iznenada izbečila. Nagla se ka Korini i uzbuđeno prošaputala: – Je l' vidite ko je tamo? Je l' ono Fiona Tung-Čeng i njena svekrva Aleksandra Čeng piju čaj sa Ladurijevima?

– Ko su oni? – upitao je Lester glasnije nego što treba.

Valeri je nervozno stišala muža na mandarinskom. – Ne pilji u njih! Reći ću ti posle!

Korina se zadovoljno osmehnula. Ova Valeri brzo uči. Liuovi su joj bili relativno novi klijenti, ali od njene omiljene sorte – „crveno plemstvo“, kako ih je nazivala. Za razliku od novopečenih milionera iz matice, ovi naslednici kineskog vladajućeg staleža – koje su u Kini zvali *fuerdai* ili druga generacija bogataša – imali su lepe manire i zdrave zube i nikada nisu iskusili nemaštinu u kojoj su odrasli njihovi roditelji. Tragedije Velikog skoka napred i Kulturne revolucije bile su, što se njih ticalo, drevna prošlost. Bez muke su došli do nezamislivo velikog novca i bez pô muke ga i trošili.

Porodica Liu ju upravljala jednom od najvećih osiguravajućih kuća u Kini. Lester je studirao na Sidnejskom univerzitetu, gde je i upoznao Valeri, ćerku anesteziologa rođenu u Šangaju. Uz bogatstvo koje je neprestano raslo i sve prefinjeniji ukus, ovaj par od trideset i kusur godina ambiciozno je radio na tome da ostavi svoj trag u svetu moćnika u Aziji. Imali su kuće i stanove u Londonu, Šangaju, Sidneju i Njujorku, kao i

novosagrađenu kuću u hongkonškom Dubokom zalivu koja je ličila na kruzer, i žudno su popunjavali zidove slikama vrednim da se nađu u muzeju u nadi da će *Hongkonški Trač* uskoro pisati o njima.

Lester je prešao pravo na posao. – Nego, šta mislite, za koliko će se na kraju prodati oni svici?

– Pa, baš sam o tome htela da razgovaram s vama. Znam da ste rekli da ste spremni da idete do pedeset miliona, ali imam osećaj da će večeras biti oboreni svi rekordi. Da li ste možda spremni da idete do sedamdeset pet? – upitala je Korina oprežno, ispitujući teren.

Lester nije ni trepnuo. Uzeo je jednu rol-viršlicu sa srebrnog stalka i upitao: – Jeste li sigurni da toliko vrede?

– Gospodine Liu, to je najvažnije delo kineske umetnosti koje se ikada pojavilo na tržištu. Takva se prilika ukazuje samo jednom u životu...

– Sjajno će izgledati u rotondi! – uzviknula je Valeri ne mogući da se obuzda. – Okačićemo je tako da cela slika bude panoramska, a daću da se zidovi na prvom i drugom spratu okreće u potpuno iste boje. Mnogo mi se sviđaju oni tirkizni tonovi...

Korina se nije obazirala na Valerino trućanje, već je nastavila: – Osim vrednosti samog umetničkog dela, vrednost posedovanja takve slike neprocenjiva je. Pomislite samo koliko će vam to dići ugled, koliko će vašoj porodici porasti ugled kad se sazna da ste je vi kupili. Ali moraćete da nadmašite najveće kolekcionare na svetu. Rečeno mi je da će se na aukciji nadmetati predstavnici Binovih, Vangovih i Kuokovih. A i Huangovi su upravo doleteli iz Tajpeja – zanimljivo je što su baš sad došli, zar ne? A čula sam još, i to iz pouzdanog izvora, da su prošle nedelje Kolin i Araminta Ku poslali specijalan tim kustosa iz Nacionalnog muzeja u Tajpeju da pregleda svitke.

– Ooo... Araminta Ku! Ona je tako lepa i šik! Išćitala sam sve o njenom čudesnom venčanju. Poznajete li je? – upitala je Valeri.

– Bila sam na svadbi – prosto je odgovorila Korina.

Valeri je u čudu zavrtila glavom. Pokušala je da zamisli sredovečnu Korinu nalik mišu, koja je večito nosila tri ista kostima *Dorđo Armani*, na najglamuroznijem događaju koji je ikad održan u Aziji. Neki ljudi baš imaju sreće da se rode u pravoj porodici.

Korina je nastavila svoj govor: – Da vas uputim kako to ide. Aukcija počinje večeras tačno u osam, a ja sam vam obezbedila mesta u VIP loži *Kristija*. Vi ćete tamo biti tokom čitave aukcije, a ja ću biti dole u sali i licitiraću isključivo za vas.

– Nećemo biti sa vama? – Valeri je bila zbunjena.

– Ne, ne. Vi ćete biti gore u tom specijalnom salonu, odakle ćete posmatrati sve šta se zbiva.

– Ali zar ne bi bilo uzbudljivije da budemo dole u sali? – navalila je Valeri.

Korina je zavrtila glavom. – Verujte mi, ne želite da vas vide dole u sali. Želite da budete viđeni u VIP loži. Tamo će biti svi najveći kolekcionari i znam da ćete uživati u tome...

– Stanite – prekinuo ju je Lester. – U čemu je onda svrha kupovine te prokletinje? Kako će iko znati da smo baš mi dali najveću ponudu?

– Kao prvo, videće vas svi u VIP loži, pa će ljudi već podozrevati, a kao drugo, jedan od mojih kontakata u *Saut Čajna morning postu* sutra ujutru će objaviti nepotvrđenu vest da su sliku kupili gospodin i gospođa Liu, od Liuovih što drže Osiguravajuću kuću *Harmoni*. Verujte mi, tako se to radi sa stilom. Želite da ljudi nagađaju. *Želite* da budete ta nepotvrđena vest.

– Ooo, Korina, pa vi ste čarobni! – Valeri je zacičala od uzbuđenja.

– Ali ako je vest nepotvrđena, kako će onda ljudi znati? – Lester je i dalje bio zbunjen.

– *Aj-aj*, ala sporo kapiraš! Svi će videti sliku sledećeg meseca, kad budemo priredili proslavu useljenja – prekorila je Valeri

muža lupivši ga po kolenu. – Uveriće se svojim rođenim očima punim ljubomore!

Hongkonški kongresni i izložbeni centar nalazi se na samoj obali u Van Čaju i ima višedelni krov koji se preklapa i liči na džinovsku manta ražu što klizi kroz vodu. Te večeri čitav niz starleta, famoznih džet-setera, milijardera nižeg ranga i sveta koji je Korina Ko-Tung smatrala nebitnim paradirao je kroz Svečanu dvoranu i gurao se da zauzme što upadljivije mesto za aukciju veka, a zadnji deo sale bio je dupke pun stranih novinara i posmatrača. Gore u raskošnoj VIP loži Valeri i Lester su bili na sedmom nebu dok su sedeli rame uz rame sa ozbiljnim lovatorima i pijuckali šampanjac *loran-perije* i grickali kanapee spremljene u *Kafeu Grej*.

Kad je licitator konačno izašao na podijum od ispoliranog drveta, svetla u sali su polako ugašena. Duž zida naspram pozornice stajao je ogroman zlatni paravan koji se u određenom trenutku otvorio i pokazao okačene svitke u svoj njihovoj lepoti. Božanstveno naglašeni vrhunskim osvetljenjem, izgledalo je kao da zrače. Svet je uzbuđeno zažagorio, a kad su se svetla ponovo upalila, licitator je smesta, bez velike pompe, otvorio aukciju: – Izuzetno retka serija od dvadeset četiri svitka iz vremena dinastije Čing, tuš i boja na svili, na kojoj je prikazana *Palata osamnaest savršenstava*, slikara Juana Đanga. Na slici su potpis slikara i godina nastanka, 1693. Da počnemo licitaciju od recimo milion dolara?

Valeri je adrenalin prostrujao žilama kad je videla kako Korina podiže plavu tablicu s brojem da prihvati prvu ponudu. Tablice su počele da skaču po čitavoj dvorani, a cena je vrtoglavo rasla. Pet miliona. Deset miliona. Dvanaest miliona. Petnaest miliona. Dvadeset miliona. Kroz svega nekoliko minuta ponudbena cena je skočila na četrdeset miliona. Lester

se nagnuo u stolici i pomno pratio dešavanja u sali kao da je u pitanju neka teška partija šaha, a Valeri mu je neprestano zarivala nokte u rame goreći od uzbuđenja.

Kad je cena stigla do šezdeset miliona dolara, Lesteru je zazvonio telefon. Zvala ga je Korina sva usplahirena. – *Suej doch sei!*¹² Prebrzo skače! Preći ćemo vaš limit od sedamdeset pet miliona očas posla. Želite li da nastavite s licitacijom?

Lester je duboko udahnuo. Svaki trošak veći od pedeset miliona dolara sigurno će upasti u oči sitničavim računovođama njegovog oca, pa će morati da se pravda. – Nastavite dok vam ne kažem da stanete – naložio je.

Valeri se zavrtelo u glavi od uzbuđenja. Bili su tako blizu. Zamisli samo, uskoro će posedovati nešto za čime čak i *Araminta Ku* žudi! Kad je ponudbena cena stigla do osamdeset miliona, licitiranje je konačno usporilo. Niko više u sali nije dizao tablicu osim Korine, a izgleda da se s Luijevima nadmetalo još svega dva ili tri kupca preko telefona. Cena se sad podizala za po pola miliona i Lester je zatvorio oči i molio se da dobije sliku za manje od devedeset miliona. Vredelo je tih para. Vredelo je grdnje koju će dobiti od oca. On će u svojoj odbranu reći da je tom slikom kupio svojoj porodici publicitet koji se meri milijardama dolara.

Odjednom je u dnu dvorane nastala neka pometnja. Začuo se žagor kad su ljudi koji su stajali počeli da se razmiču. Čak i u sali koja je vrela od tip-top sredenog sveta nastao je tajac kad je iz gomile izronila prekrasna Kineskinja gar-crne kose, napuderisane bele kože i grimiznih usana, dramatično obučena u crnu satensku haljinu spuštenih ramena. Vodeći dva kao sneg bela ruska hrta na dugim povocima optočenim dijamantima, dama je polako pošla niz središnji prolaz dok su se sve glave okretale za tim senzacionalnim prizorom.

¹² „Da crkneš od muke!“, na kantonskom. [Prim. aut.]

Licitator se diskretno nakašljao u mikrofon pokušavajući da povrati pažnju publike u dvorani. – Imam ponudu od osamdeset pet i po miliona, ko nudi osamdeset šest?

Jedan saradnik na telefonu klimnuo je glavom. Korina je smesta podigla tablicu da nadmaši tu ponudu. A onda je i dama u crnom satenu podigla tablicu. Gledajući sve to odozgo iz VIP lože, direktor azijskog ogranka *Kristija* zapanjeno se okrenuo ka svojim saradnicima i rekao: – Mislio sam da je ova došla samo zarad publiciteta! – Začkiljivši da bolje vidi, direktor je primetio: – Njen broj je 269. Neka neko sazna ko je ona. Da li uopšte ispunjava uslove da učestvuje na licitaciji?

Oliver Čen, koji je u loži licitirao za privatnog klijenta, držao jeoperski dvogled i netremice gledao u damu sa psima svilene dlake otkako je ušla u dvoranu. Zakikotao se. – Ne brini se, ispunjava ih.

– Ko je ona? – upitao je direktor.

– Pa, nos i brada su joj doterani i izgleda da je stavila i implante u obraze, ali sam sasvim siguran da je ponuđač broj 269 niko drugi do gospođa Taj.

– Kerol Taj, udovica *datao* Taj To Luija, onog tajkuna što je umro prošle godine?

– Ne, ne, ona je udata za Bernarda Taja, *datovog* sina koji je nasledio sve očeve milijarde. Ta dama u crnom je zvezda sapunica svojevremeno poznata kao Kiti Pong.

VAN ČAJ, HONGKONG, 20.25

Ja sam Sani Čoj, specijalni izveštač CNN-a. Javljam se uživo iz Hongkonškog kongresnog i izložbenog centra, gde se najveći svetski kolekcionari raspomamljeno nadmeću za sliku Palata osamnaest savršenstava. Cena je upravo dosegla 90 miliona dolara. Da steknete jasniju sliku, 2010. u Londonu, vaza